

פרק ב'

- פסוק א' - הקול אמר אלי, בן אדם עמוד על רגליך, לפי שהיה נופל על הארץ, ואז אדבר אתך. (מה שקרא לו בן אדם, לומר לו שלא יתגאה אע"פ שראה כל המראות הנ"ל).
- פסוק ב' - ואז נכנסה בי רוח שחיזקה אותי והעמידה אותי על רגלי ואז שמעתי את מה שהיה מדבר אלי.
- פסוק ג' - ואמר אלי, בן אדם אני שולח אותך עכשיו אל בני ישראל, ומכנה אותם העמים המורדים שמרדו בי, הם יהודה ובנימין, כמו שאבותם פשעו בי, כך הם ממשיכים לפשוע עד עצם היום הזה.
- פסוק ד' - הבנים עזי פנים (חצופים) ומחזקים את לבם, (אבותיהם לא היו כך), לכן אל תאמר להם שום דבר בשמך רק בשם ד'.
- פסוק ה' - אמור בשמי, בין אם ישמעו, בין אם ימנעו עצמם מלשמוע, כי הם משפחה של מורדים, אך אני רוצה, שכאשר תבוא עליהם פורענות, יזכרו ששלחתי אליהם לומר בנבואה שתבוא הפורענות.
- פסוק ו' - ואתה בן אדם, אל תפחד מהם ולא מדבריהם, גם אם ידברו אליך באיומים, כי הם אנשים סרבנים שממאנים לשמוע, ומדברים דברים מכאיבים כמו קוצים, והנך יושב בתוך עם שהם כמו עקרבים, י"א שהוא סוג קוצים, וי"א שהכוונה לעקרבים ממש, ואעפ"כ אל תפחד מהם, ואל תשבר מהם, כי הם אנשים שרק הדיבור שלהם הוא במרד, אבל באמת לא יעשו אתך רעה.
- פסוק ז' - ודבר אליהם את דברי, בין אם יסכימו לשמוע בין אם ימנעו מלשמוע, אומר לו דבר זה, כי יש סיכוי שלא ירצו לשמוע לפי שהם מורדים, ואעפ"כ דבר אליהם.
- פסוק ח' - ואתה בן אדם, שמע מה שאני מדבר אליך ותלך בשליחותי, ואל תהיה מורד מללכת בשליחותי כמו שהעם הזה מורד, שמע ולמד היטב את הדברים שאני נותן לך דברים כתובים במגילה, כמו שכתוב בפרק ג', ואמר זאת בדרך משל, פתח (פצח) פיך ואכול מה שאני נותן לך.
- פסוק ט' - ראיתי והנה יד מושטת (שלוחה) אלי, ובתוך היד מגילה (נקראת כן על שם שגוללין אותה) כתובה.
- פסוק י' - ראיתי שהיד פוֹרְשֶׁת (שוטחת) המגילה לפני, והיתה כתובה משני צדדיה, מהצד שכנגד פני האדם הקורא (נקראת פנים), וגם מהצד השני (שנקרא אחור), והיה כתוב עליה דברי קינה ויללה (וְהִגָּה) ומספד (וְהִי), הם דברי פורענות וצרות על ישראל.